

Der var engang en ganske lille janitshar, der havde det højeste ønske at kunne få lov til at gå i takt sammen med de bjørnehuebeklædte gardere. Den lille janitshar havde dog det problem, at han ikke var særlig høj, men han slog nu alligevel på tromme for at komme med.

”Nej”, blev der sagt. Garderchefen havde allerede paraderne klar: ”Du er for lille, du er platfodet, bjørnehuen kan ikke komme ned over dine ører, og for øvrigt kan du ikke gå i takt, og din farve passer kun sammen med vores røde gallauniformer - Ikke de blå og sorte!”

Den lille janitshar forsøgte alligevel at være på stikkerne: ”Jeg tror nu godt, at jeg kan klare det, for jeg har lært mange unoder siden jeg var ganske lille, ung og grøn”.

”Hvad hedder du?”, spurgte Garderchefen. ”Jeg hedder Hvirvelvind”, svarede den lille janitshar stolt og stålfast, ”og jeg kan slå rigtig meget på min lille lilletromme”.

Garderchefen var dog hverken til at hugge eller stikke i, og det må man jo heller ikke. ”Du er ikke rigtig nogen god samfundshjælper”, sagde Hvirvelvind til Garderchefen og gik hjem igen.

Da Hvirvelvind, der boede på Bryggen, kom hjem efter en lang og ”tørstesløs” tur, var han rødglødende af raseri, og måske også bare rød i hovedet af udmattelse. ”Hvad gør jeg nu?”, spurgte Hvirvelvind sig selv, mens han fodrede sine humlebier. Humlebierne kunne godt mærke, at Hvirvelvind ikke helt var sig selv, og stak lidt til ham. ”Hør nu her”, sagde humlebierne til ham, ”Vi kan jo kun flyve, fordi vi ikke ved, at vi ikke kan. Så må du også kunne slå på tromme, selvom du ikke kan. Prøv dog at finde nogle andre, der slår på tromme, selvom de ikke kan, og så kan det være, at I tilsammen kan komme til at optræde i Trommesalen”.

”God idé”, tænkte Hvirvelvind, ”Jeg sætter straks en annonce i lokalavisen”, der hed ”Tu Borgen”, idet den gamle redacteur var gift med en gammel Ane, der havde familie i Latin Amerika.

”Annonce: Hvis du ikke har trommeskindet på næsen, kan det være, at du har lyst til at indgå i en banket, hvor vi sammen kan finde takt uden tone. Hellere Rup end Rip og Rap, så svar hurtigt. Det er ikke en and”.

Som det ofte går i krisetider, kom der mange ansøgninger og henvendelser, og Hvirvelvind måtte i gang med at sortere.

En ansøger, som havde vundet Guld, måtte sorteres fra. Han var nok for god.

En anden ansøger havde spillet på de Fineste Festivaler, og måtte også sorteres fra. For god.

Andre var enten for Lyse eller spillede kun til juletid, og nogle var kun til Classisk eller var for grønne udi taktløst trommeri.

Mange CV'er måtte læses igennem, og pludselig var der en interessant ansøger:

”Jeg er ikke til dåseskjul og fik min store interesse for store stortrommer, da jeg hjalp Mabel med at vinde det Danske Melodigrandprix med nummeret BOM BOM. Jeg fik dog ikke æren af nummeret, selvom jeg var med. Hvis du har optaget det på video, vil du kunne se, at jeg var helt nede på gulvet af scenen. Det ligner desværre blot en lille rød plet, men det var altså mig. Jeg er ikke ret høj og har problemer med takt og tone”.

Hvirvelvind skyndte sig at svare. Det gik så hurtigt, at han ikke nåede at se de stavefejl, der var i svaret: ”Tusinde Kap for din ansøgning. Hvor og hvornår kan vi mødes?”. Svaret kom hurtigt: ”Kap Selv for hurtigt svar. Lad os mødes ved Ankeret”.

Og hvad sidenhen skete, henhører til at andet afsnit.